

pilo

Paragliding

- 30 8. FAI mistrovství světa v přesnosti přistání PG v Indonésii
(rozhovor s Tomášem Ledníkem, Petrou Haladěj a Markétou Tomáškovou)
- 32 X-Alps 2015 – s českou vlajkou v cíli, dokončení (S. Mayer)

Bulletin 10/2015

LAA ČR

Bulletin Letecké amatérské asociace ČR
10/2015

Stanislav Mayer startuje v soutěži X-Alps foto Red Bull

25 let LAA ČR

X-Alps 2015

s českou vlajkou v cíli

Stanislav Mayer, oficiální web www.x-alps.cz

Létíme směr Otztal z okolí Zugspitze (3.den)

Během loňských dlouhých podzimních sychravých večerů jsem si podal přihlášku na RedBull X-Alps 2015. Řekl bych, že asi nějak tak to asi začalo. Když jsem se potom v listopadu dozvěděl, že mě vybrali, byl jsem samozřejmě nesmírně šťastný. Musím se ale přiznat, že tentokrát slza neukápla, protože jsem ze všech stran cítil maximální podporu, důvěru a možná i trochu ten tlak.

RedBull X-Alps je hike & fly závod, při němž jde o to se co nejdříve dostat ze Salzburgu do Monaka, a to v náročném alpském terénu, přes několik předem určených otočných bodů. Pro přesun může závodník použít pouze paraglidingové křídlo, nebo může jít pěšky. Podporují ho při tom takzvaní supporteré, většinou v doprovodném voze. Ti mu mohou zajišťovat navigaci, taktiku, jídlo, spaní, atd., ale nenosí jeho povinné vybavení (padák, helmu a sedačku). Z důvodu bezpečnosti a regulérnosti se mohou závodníci pohybovat pouze od 5 hodin ráno do 22:30. V průběhu závodu mají závodníci k dispozici jeden noční pochod, takzvaný Night Pass. Závod je atraktivní díky medializaci a atraktivnímu livetragingu, kdy je možné sledovat každý pohyb závodníků po trati na internetu v reálném čase. Každoročně se jej účastní desítky těch „nejtvrdších“ sportovců z řad paraglidingistů.

Vloni jsem se zúčastnil obdobného závodu X-Pyr 2014, který jsem bral jako trénink na X-Alps. Výběr supporterů jsem měl pro X-Alps díky tomu jednodušší. Rozhodl jsem se pro osvědčenou variantu více supporterů, kterou jsme vyzkoušeli

Start prologu

během X-Pyr 2014, kde jsme v takové sestavě dobře fungovali a bylo z toho 4. místo (článek v *Pilotu 10/2014*, pozn. red). Hlavním supporterem, zajišťujícím navigaci, taktiku a věci kolem létání, měl být Petr Kostrhun. Moje sestra Denisa Mayerová měla zajišťovat stravu, masáže, pečovat o nohy a také se mnou chodit do kopců na start. Novým supporterem ovšem byl Petr Polách, kterého jsem chtěl v týmu kvůli komunikaci během závodu, focení, natáčení, propagaci týmu, prostě takovým těm „mediálním“ věcem.

Během zimy jsem dával spoustu věcí do kupy. Tím myslím shánění sponzorů, zajišťování vybavení a potřebných věcí s Kostou. Samozřejmě jsem ale během zimy celkem dost trénoval. V rámci fyzické

přípravy jsem hlavně jezdil na běžkách (i 90 km), běhal a plaval. Létání bylo přes zimu spojené většinou pouze se slety z kopce. Ale jak začalo jaro, tak už Bassano a Alpy, a i u nás se mi podařilo pár hezkých letů. Během jara jel se mnou také Petr Polách jako supporter na hike & fly závod Bornes To Fly do Annecy. Tam jsme měli během dvou a půl dne absolvovat asi 130 km. Spolu s Kostou jsme zase trénovali okolo Merana a prozkoumali jsme otočný bod Cima Tosa. Jednou jsem se také vydal na trénink okolo Chiemsee. Příprav na závod bylo opravdu hodně, asi tolik, že to už neskousla ani moje (teď už ex)přítelkyně.

Když jsem zrovna netrénová, řešil jsem spoustu e-mailů, sponzory, vybavení, fotky, blog a podobně. Nakonec jsem zvolil

vybavení od firmy GIN. Pro tento závod jsem vybral padák Boomerang GTO2 velikosti XS, super lehkou oranžovou sedačku speciálně na X-Alps a záložku Swing Escape. Batoch od GINu byl opravdu za odměnu ☺ Celá vybava s povinným X-Alps vybavením (tj. padák, sedačka, záložák, batoch, přístroje, bezpečnostní záchranné prvky) mohla mít okolo 7 kg. Nutno ale dodat, že když jsem šel na kopce s vodou, svačinou a oblečením, váha se vyšplhala určitě na 10 kg.

Prologue

Týden před samotným závodem jsme se jako tým sešli až v kempu ve městečku Fuschl am See. Hned následující den nám totiž začal první briefing a celkem náročný program. Jako takovou větší zatěžkávací zkouškou a zároveň „předzávodem“ pro diváky a sponzory měl být poprvé v historii závodu tzv. X-Alps Powertraveller Prologue, naplánovaný na 2. července. Trasa prologu byla okolo 30 km dlouhá. Na prolog, řekl bych, se náš tým příliš moc nezaměřoval. Sice jsme se dva dny předem prošli a dokonce i proletěli po jeho trase, ale nechtěl jsem se před hlavním závodem moc vyšfavit. Když prolog odstartoval, běžel jsem celkem na špici a držel se prvních závodníků. Jak ale cesta začala stoupat, začali mě závodníci předbíhat. Neměl jsem totiž trekové hole, které jsem měl dostat od Deny přímo pod kopcem. Jenže jsem běžel jinou cestou s čelem závodu. Vzal jsem si nakonec klacek, který jsem našel cestou a šlo to ☺. Na startovačku jsem doběhnu okolo osmého místa a celkem hotový - bylo opravdu vedro. Odstartoval jsem rychle, protože mi supporteré bleskově připravili padák a další věci potřebné na let. Chytnul jsem hned po startu celkem dobrý stoupák a dohnal jsem Tomu Coconeu. Na přeskok přes jezero Wolfgangsee jsem se vydal asi okolo šestého místa. Na druhé straně údolí se piloti příliš rychle nezvedali, hledali stoupák a letěli stále po svahu na východní stranu kopce. Mě se podařilo chytout úzký silnější stoupák téměř hned po přeskoku a rychle jsem se tak ocitl na druhém možná i prvním místě. Potom jsem se trochu vrátil pro otočný bod a znovu dotočil základnu, čímž jsem nějaký čas ztratil. Do cíle na dlouhý dokluz se vydal první italský mistr světa Aaron Durogati, po něm Rakušan Paul Guschlbauer a jako třetí jsem se vydal na dokluz já. Aaron „vyhnil“ asi kilometr před cílem, rychle sbalil padák a běžel pěšky. Já jsem za Paulem chytnul v závětrí slabý stoupák a podařilo se nám oběma dolétnout do cíle. Přistáli jsme asi 200 metrů od cílové brány a zbytek došli pěšky s padákem v kvěťáku. První v cíli byl tedy Rakušan Paul Guschlbauer, po něm já, a třetí byl Američan Gavin McClurg. No, byla to pro náš tým euforie. Po pár

Maximální radost po prologu - vyhráli jsme NightPass

rozhovorech pro média jsme si užívali, oslavovali a fotili se s českými fanoušky, kterých na prologu nebylo málo. Dokonce mi pogrataloval i Christian Maurer, který tento předzávod možná trochu „vypustil“, a skončil tak na osmém místě.

Euforie pomalu ustupovala a přišel čas se s týmem soustředit na start hlavního závodu RedBull X-Alps 2015. Na přípravy jsou tři dny. To, co přicházelo v následujících dnech, je směs prožitků, pocitů a zvrátů.

Dělám si mentální deník. Den po dni...

Salzburg – Monako, den po dni

5. července 2015, Den 1

Ráno snídáme kolem osmé, balíme všechny věci. V 9:00 opouštím svoje supporteré v kempu a nasedám do autobusu pro závodníky. Když pak vystupujeme z busu v Salzburgu, jako poslední opouštím autobus já. Jdu za světovou paraglidingovou špičkou na náměstí Mozartplatz, kde je připraven start. Batochy na zádech, všechno připraveno, otevírá se překrásné, náměstí s RedBull bránou a spoustu lidí okolo. Tentokrát mi už slza ukapává a jsem fakt naměkko. Tenhle okamžik mi zůstane v hlavě asi hodně dlouho. Setkávám se s fanoušky a rodinou na náměstí a naposledy se nechávám poplácat. Hodinu před startem, ale už dojetí a rozjímání ustává a začíná nastupovat nervozita. No tak ještě pár fotek a jdeme na to!

Startuji v první trojce s náskokem 5 minut, v ruce českou vlajku. Plácám si s lidmi okolo. Pak už jen běžíme za předjezdce na Gaisberg – první otočný bod. Po nějakých dvou kilometrech nás tři vepředu dohání zbytek startovního pole. Mně je opravdu hrozné vedro. V půlce kopce na mě čeká Petr Polách s vodou a podporuje mě. Na Gaisbergu fasuji vlajku, tentokrát

První výběh na Gaisberg

se svým jménem, a protínám bránu asi tak okolo desátého místa. Na startu se vyčkává. Dostávám od Deny super rychlé jídlo s masem. Mezitím připravujeme padák, sedačku, přístroje. Odvážnější závodníci startují a drží se výšce startu. Po chvilce odstartují ti další borci. Já s nimi držím krok a vytočím stoupák těsně pod Salzburgské TMA a mastíme směrem na Dachstein. Držím se té první větší skupiny. Občas nás termika rve nahoru tak, že musíme spirálovat dolů, abychom nenarušili TMA nad námi, dokonce i fullstall vidím kousek před sebou. Z výšalčky slyším, že dovolili odstartovat mému supporterovi Kostovi, který letí na rychlejší závodní dvojlajně a postupně nás dohání. U Dachsteinu naše skupinka trochu zvolňuje a radši dotáčíme, než jít zbytek dne pěšky. Tady kolem Dachsteinu to docela dobře znám, orientuji se a mám přesný plán. Otáčím druhý otočný bod Dachstein přímo nad ledovcem, stále asi na desátém místě. Počasí funguje parádně, také ten den padá v Alpách pár rekordů. Kostá mě dohání a letí se mnou. Snažíme se touto taktikou zrychlit let. Když vidím, že mu to moc padá dolů, zkusím to obletět, nebo jindy přišlápnout. Pravidla pro letošní rok to umožňují a také spoustu závodníků této možnosti využívá. Komunikujeme s Kostou a s doprovodným vozem, ve kterém jede Denny a Bloňdák (Petr

2 den, 19:00 poblíž Garmishe - už jen kloužu co nejdále to jde

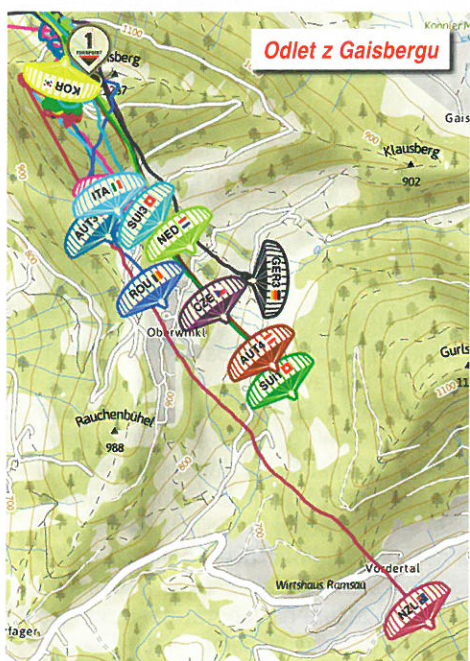
Polách). Po 150 kilometrech ve vzduchu přistávám v 19:00 velmi blízko třetího otočného bodu Aschau. Jsem na čtvrtém místě, no a to je pro náš tým neskutečná motivace. Mastím nahoru na kopec, kde je otočný bod. Taktika trochu pokulhává. „Stihnu dojet až na chatu nahoru na otočňák?“ říkám si. Nakonec zakempujeme s autem v půlce kopce u potůčku před večerním limitem, když tu přesně v časovém limitu přichází k našemu autu švýcarský závodník Michael Witchi. Protože mu snad ani po hodině a půl nedorazí supporteři, pomáháme mu sami. Uvědomuji si, jak dobré supportery jsem si vybral. Tím spíš je mi líto, že toho večera vrcholí v mém support týmu nějaký napnelismus, jehož následkem jeden z jeho členů odpadá. Dopládám na to i já, protože téměř celou noc nespím, jak se mi to v hlavě převaluje.

Den 2

Vstáváme okolo 4:15. Venku fouká jako slonovi ze zadnice. No nic, rychle nasnídat, náplast na nohy a jdeme. Za 50 minut jsem spolu s Witchim u třetího otočného bodu. Rozpršelo se. Není bezpečné ani zkoušet sletět dolů do údolí. Zalezeme do horské chaty a asi tak hodinku a půl čekáme. Přichází také Ital Aaron Durogati a Amík Gavin McClurg. Nahoře není téměř žádný telefonní signál a v podstatě dělám to samé co ostatní závodníci. Všichni čtyři nakonec jdeme dolů pěšky směrem do hlavního údolí Inntall. Do něj si ještě před polednem slétneme z takové loučky u silnice. Rychle sbalím padák a jde se dál. Během těch „ranních“ čtyřiceti kilometrů mě dokonce políbí taktická múza - napadá mě využít dnes v noci možnosti nočního pochodu. Zejména proto, že další otočňák je v údolí ve vesnici Lermoos pod Zugspitze. Kdybych tam měl další den letět, musel bych přistát dole v údolí a tím bych určitě ztratil drahocenný čas ve vzduchu. Plán dobrý, ale později mám sakra kliku, že to časově vyjde.

Náš tým odpočívá po prvním NightPassu

Odlet z Gaisbergu

Počasi se lepší a náš tým hledá startovačku pro další let. Na letový kopec se dostávám celkem pozdě až kolem 14:30. Bohužel žádná jiná dobrá startovačka moc jinde není. Denny na mě čeká s autem v horském sedle. Kosťa šel kousek napřed a čeká na startovačce. Dostávám rychlý oběd Adventure menu a mastím nahoru. Je neskutečné

vedro a na to doplácí Aaron Durogati, který zabloudí v lese a dehydratovaný přichází ještě později na stejnou startovačku. Jeho hlavní supporter, český paraglidista Ondra Procházkva na něj čeká s námi. Nezapomenu, jak Aaron přichází totálně vytočený a svého supportera tepe: „Ondra, it's bad, really bad! This means not normal bad like usually, it's really, really bad!“ (Ondro, tohle je špatný. Ne tak špatný jako běžně, myslím fakt hodně špatný). Ale i to k závodu patří.

První startuje supporterka od Michaela Witchiho, pak Kosťa a potom já. Bereme stoupák už na západních svazích a letíme dál na západ. Ve výšce fouká proti a dole spíše bavorský severní vítr. Na to opravdu málem doplácím, když se nechávám sfouknout do závětří, kde padám jak kámen dolů a málem to rozvším na stromy. Nakonec - díky za to! - chytám silný úzký stoupák v závětří, to když už nemám daleko k přistání. Potom ještě jedna podobná situace, když se nemůžeme snad hodinu zvednout na severní straně kopce. Posílám to do závětří a daří se mi ten stoupáček s dávkou štěstí zase někde dohledat. Potom letím snad ještě 2 hodiny a doháním to, co jsem během dnešního dne ztratil. Letím na severních stěnách prvního masivu z Bavorska. A je to zážitek! Nikdy jsem tu neletěl, užívám si večerního klidného letu a přírody. Několikrát se mi podaří po přeskoku vysahovat zpátky na hřeben. Předlétávám dokonce Aarona, kolem mě

RedBull helikoptéra. Přistávám v 19:30 a užívám si asi 3 minuty totální euforii. Pak přijíždějí supporteři, sbalí mi padák, já mezi tím jím a plánujeme. Během deseti minut jdu zase pěšky, přes noc mě čeká dalších 40 kilometrů pěšky. Ale jde se mi skvěle! Víím totiž, že náš plán na noční pochod a dosažení vesnice Lermoos ráno vyjde. Supporterské auto popojíždí se mnou, jdu kolem Garmische, kde svítí skokanské můstky. V noci jde Denny kus se mnou. V noci před spaním ještě dostávám masáž nohou a ve 3:30 jdeme spát.

Den 3

Vstáváme v 7 hodin. Potkáváme se s Martinem Slívou, který přijel podpořit náš tým jako další supporter. Přesedá si do naší dodávky a já se později po deseti ranních kilometrech podepisuji na desku ve vesnici Lermoos jako pátý v pořadí. S českou vlajkou tady fandí pár českých fanoušků. I to mě „nakopává“ makat dál. Čeká mě převýšení asi 1100 metrů na startovačku, ze které by snad mohlo jít pěkně popoletět. Když jdu nahoru, všímám si silného větru. Potkávám několik turistů, kteří fandí a podporují. Většina ale nechápe, proč nejedu lanovkou. S obavami přicházím na takové žebro, kde se dá odstartovat. S Kosťou trochu plánujeme, ale potom se chytám

Náš tým zprava Denisa, Kosťa, Standa, Petr

Rakušana Stephana Grubera a jeho supportačka. Ve spěchu zapomínám na startu rukavice. Kdybych byl býval věděl, že ten den poletím ve 3800 m n. m., asi bych si na ty rukavice dal větší pozor...

Letím trochu rychleji před nimi, ale jsem si vědom, že to nemá cenu, a tak na ně če-

kám za hřebenem, kam se sám neodvážím. Fouká tam totiž snad 35 km/h. No, nechám je před sebou a s menší výškou to naštěstí taky dám. Za hřebenem na návětrné straně mě to pěkně zase nakopne. Jsem opravdu rád, že jsem si vzal hnědý bezpečnostní trenky! V takhle silném větru jsem v Alpách určitě nikdy nelétal. Kosťa mě dohání až asi po hodině letu na přeskoku přes Inntall. Zvedáme se skoro ze země na kopci Simmering uprostřed údolí Inntall a letíme vstříc novým zážitkům do Oetzstallu. Tam jsou stoupáky také pěkně ufouknuté, ale máme poprvé a asi i naposledy vítr v zádech. Kilometry ubíhají, ledovce jsou všude kolem. Tady fakt nechcete přistát,

věřte mi. Na přeskoku horského průsmyku Timmelsjoch jsem najednou nějak osamocen a mastím na jih, směr Merano. Tady už to trochu znám z tréninku a tak se mi letí o moc lépe a letím vepředu. Později se dozvídám, že jsem průběžně dokonce třetí! Kosťa říká do vysilačky něco o tom, že málem musel házet záložní padák. No nic, letím dál a za chvíli se na nás řítí z Merana regulérní stěna deště, samozřejmě s pěkně vysokým mrakem. Letím chvíli proti, celkem pomalu asi 25 km/h a stále mi to stoupá. Padne rozhodnutí přistát. Spirálujeme dolů a jsem rád zase na zemi. Spadne jen pár kapek. Mrak se tak nějak rozpadne a pár dalších pilotů stále

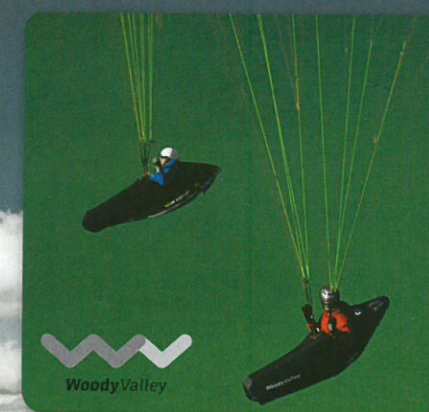
letí, takže nás prostě předletí a my se trochu propadáme dozadu. Zbytek dne pochoduju skrz Merano, asi 20 kilometrů. Večer zakempujeme ve vesnici na parkovišti a sprchujeme se přímo pod širým nebem v bouřce, což je celkem příjemné osvěžení. Držíme šestou pozici. První je stále favorit - Švýcar Christian Maurer. Vzdušnou čarou na něj ztrácíme okolo 30 km. Předpověď na další den není příliš příznivá, ale věřte, že dáme jeden pořádný slet z 2650 m n. m. Zůstaňte naladěni, pokračování příště...

Lermoos. Podepsat se a mastit dál

bazarové kluzáky Gradient

postroje WoodyValley

záložní padáky Gradient

helmy Plusmax

přístroje Renschler

helmy Lazer

X-Alps 2015

s českou vlajkou v cíli

Stanislav Mayer, oficiální web www.x-alps.cz

Ránní let z pátého otočného bodu Cima Tosa - 7:00

Dokončení

Den 4

Spolu s celým týmem vstáváme půl páté ráno. Jsme asi 3 km jižně od Italského Merana. Supporterka Denisa dává vařit vodu na čaj a vločky s tvarohem k snídani. Já se během toho bavím s Kostou o dnešní taktice. Během snídani mi Denny ošetřuje dopředu chodidla tak, abych měl co nejméně puchýřů. Dneska očekáváme náročný pochod, počasí vhodné k lítání dneska asi nebude.

V 5 hodin vyrážím na pochod. Jdu dlouho do kopce nejdřív pěší úzkou cestou a posléze po asfaltové horské silnici až na nejbližší kopec vhodný k letu Kleiner Kornigl. Na kopci jsem připravený po 27kilometrovém pochodu v jednu hodinu. Mám totálně promočené boty a cítím, že se mi začínají dělat puchýře. Jsem trochu nervózní z mraků, které jsou kolem, protože z nich prší a hlavně základny jsou ještě níže, než jsem já. Supporter Martin mě po vysílačce trochu uklidňuje. Vrhám se do vzduchu a letím co nejdále do údolí Val di Sole. Žádný stoupák nechytám, je zataženo a celkem i fouká. Dokázal jsem ale uletět 17 kilometrů, což mě vlastně dokonce o jednu pozici posunulo dopředu. Přistávám v celkem silném údolním větru na nějakém staveništi, všude kolem jsou dráty. Rychle sbalím padák a než se naději

jsou u mě moji supporteři s autem. Takže si hned mohu vyměnit boty a najíst se. Moji konkurenti také dávají ten den pouze slety a i díky tomu stále držím páté až šesté místo. Navečer se dostávám do horské vesnice Madonna di Campiglio, kde si dopřejeme s týmem pizzu. Večer ještě nutná masáž po náročném dni.

Den 5

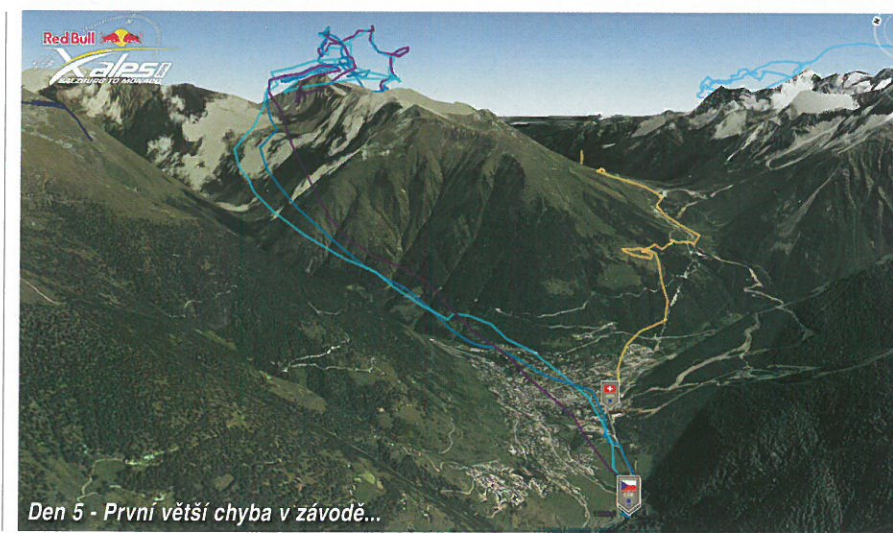
Ráno je tentokrát hodně ve spěchu a tak příliš nestihám skupinku s Michaellem Witchim a Stephanem Gruberem. Na pátý otočný bod Cima Tosa, který jsme s Kostou poznali během tréninku, se po svých dostávám jako šestý v pořadí. Kolem 7. hodny ráno se Stephanem a Witchim potkáme na otočňáku a jdeme za chvíli dát slet dolu zpátky na Madonu. Osobně jsem si myslil, že to nemůžeme doletět. Celou cestu nahoru totiž foukal sestupný vítr z kopce. Stephan tady spadl během startu s větrem v zádech z 10metrového srázu dolů. Nic se mu naštěstí nestalo a tak za 5 minut všichni tři společně letíme spolu na Madonu. Překvapivě to slušně klouže. Helikoptéra létá kolem nás, což je výjimečně příjemný pocit. Po 8 kilometrech přistáváme kousek od Madony. Já to trochu více hrotím a přistávám na strmé malé loučce u místního hotelu, abych to měl blíž.

Společně se bavíme o dalším postupu a letu směrem na Passo Tonale. Držím

se stále se stejnou skupinkou, a přestože fouká hodně silný vítr proti, letíme celkem dobře. Bohužel nás ale těsně za Passo Tonale doslova smete vítr z výšky přes 3000 metrů až na zem. Ve stejném místě jsem trénoval a bohužel se stalo to samé, co při tréniku. Ani zpětně nevím, jak jsem se měl v té chvíli s danými informacemi zachovat. Tím tedy v podstatě všichni tři závodníci děláme velkou chybu a propadáme se startovním polem. Tento úsek se daří později přeletět pouze závodníkům, kteří volí úplně jinou trasu, většinou letí více jižně po severních nafukovaných svazích. V podstatě až do večera jdeme se stále stejnou skupinkou směrem na Tirano. Večer v 8 se dostáváme do Albergo Passo Mortirolo, kde oba kluci Stefan a Witchi

jsou o trochu dříve a startují. Já se zdržuji jídel a docházejí mi i trochu síly. Na start se dostávám o 10 minut déle a rozbaluji padák. Startovat ale už nemohu, protože se opravdu rapidně otáčí vítr a zesiluje snad na 40 km/h. Padá rozhodnutí počkat do dalšího dne a ráno to snad sletíme. S Denny, která mi měla pomáhat při startu, scházíme z 2350 zpátky asi do 2000 metrů, kde později kempujeme s autem. Nastala situace je hodně demotivující. Zdržíme se prostě o více než 6 hodin. Psychicky, ani nevím jak, ale jsem přitom fakt v pohodě. Říkám si, že na zítra máme slušnou pozici. Večer jsme tak okolo 12. místa. Když se se pak navečer dozvídám, že Witchi házel za Tiranem záložku a spadl do jezera, jsem nakonec rád, že jsem neletěl. Možná

Den 5 - První větší chyba v závodě...

Den 5 - Navečer po celodenním pochodu

si říkáte: „Ty jo, do jezera, to je ale klika“. Opak je ale pravdou, bylo to horské ledové jezero, kde nebyla připravena žádná loďka. Witchi musel doplavit ke břehu. Ze sedačky se nemohl snadno dostat, protože na ní nejsou žádné přezky. Myslím, že byla reálná šance, že se mohl utopit.

Den 6

Ráno je absolutně beze spěchu. Vstáváme až asi kolem sedmé, protože nad sedlem Albergo Passo Mortirolo chceme počkat na termiku. Na startu jsme za chvíli a kolem desáté hodiny startuji. Nevím, co jsem to chytl za vítr, ale při startu padám z výšky asi 4 metrů na zem – naštěstí na trávu. Nic se mi nestalo, uff. Druhý start bez problémů a dotáčím výšku, co to jde. Přeskok údolí je za odměnu. Na druhé straně se dlouho zvedám, ale nakonec to jde. Volím téměř úplně jinou trasu než ostatní. Celkem se mi daří, ale po asi třiceti kilometrech se mi nedaří přeletět hřeben. Letím v závětrí a v horském terénu velmi nízko nad zemí se zvedám z takové skalky. Proskočím jen tak tak sedlo poblíž hory Cima di Ruggiolo a letím dál směr St.

K obědu máme sojové maso s rýží

Moritz. Po přeskoku se nedokážu vyzvedat. Stoupáky jsou takové ufouknuté, pouze na půl otočky. Přistávám v šotolině mezi potoky. Jdu po horské turistické cestě výše. Nemám signál a nemám tak ani informace od supporterů. Asi po dvou hodinách nalézám místo, kde se dá znovu odstartovat. Průběžně se propadám snad až na 16. místo. Daří se mi ale vyzvedat, i když je to dost náročné a celkem turbulentní. Letím už v hlavním údolí od Tirana směrem na St. Moritz. Konečně jsem zase v civilizaci. Vysílačka funguje a daří se mi vždycky se

někde trochu v tom silnějším větru přizvednout. Otáčím šestý otočný bod St. Moritz. Dole pod mnou jsou dvě jezera, kde vidím ktery. I podle vln na jezeře je mi jasné, že dole musí foukat jako blázen. Držím se co nejvýše a po severních stěnách, uchem padáku u skal, a postupně se dostávám až k Lago di Como. Tam mě semele závětrí zas až na zem. Přijde za mnou místní borec a říká mi: „Tudy se nelítá, není divu, že jsi na zemi“. Let to byl ale super. A dostali jsme se zpátky na deváté místo.

Den 7

Ráno vyrážím v pět. Se supportery Kostou a Denisou řešíme problémy s blogem, na který musíme povinně během závodu dávat fotky. Já šlapu převýšení kolem 1000 metrů a ze sedla Bocchetta di Camedo startuji v podstatě jen na slet. Překvapuje

mě tady vítr z druhé strany kopce, než jsme se supportery čekali. Daří se mi ale držet výšku a občas se na východních žebrech i přizvednu. Přeskakuji údolí Valle Mesolcina a zvedám se do 1600 m. Pořád tam tak lítám tam a zpátky a nemohu se zvednout výše. Přiletí i Witchi a Pavel Faron a také se jim nedaří se zvednout. Je tam asi nějaká inverzní vrstva. Nakonec padne rozhodnutí přistát o kousek dále a popojít výše. S Polákem Pavlem Faronem přistáváme, a s květákem jdeme kousek do kopce. Zanedlouho odstartujeme, daří se nám zvednout a letíme ve stále silnějším větru směrem do údolí Valle Leventina. Tam nás později opět semele silný vítr spojený s údolkou. Kosťa je při mém přistání ve vysílačce opravdu nervózní z turbulencí, a tak radši přistávám kousek zpátky u takového místního letiště u města Airolo. Ten den se kvůli silnému větru zraní dva závodníci Toma Cocone a Tom de Dorlodot. Musí ze závodu odstou-

pit. Naštěstí ale nejde o zranění ohrožující život. Zbytek dne jdu s Denny po silnici a držíme se okolo 12. místa.

Den 8

Vyrážím na ranní pochod v 5. Dostávám se kousek za Pavlem Faronem do sedla Passo della Novena ve výšce 2480 m. Vítr nám přeje a lze odstartovat a sletět do hlavního alpského údolí směrem na Fiesch. Tady se necháme trochu inspirovat piloty těsně před námi a jdu zkrátka na nejbližší startovačku otočenou na JV. Startuji asi za 15 minut za holandským pilotem Schelvenem. I když je údolí Rhóny jedním z nejznámějších terénů, já tudy nikdy neletěl. Docela mi to ale jde a dokonce doháním Holandana. Jsou tady neskutečná panoramata a musím se přiznat, že jsem se chvíli tady nad ledovci kochal. Přeskakujeme společně se Schelvenem do údolí směr Zermatt. Já bohužel volím trochu jinou stopu, protože se bojím silného větru na JV straně. Supporteři mi radí v podstatě to samé. Bohužel se ale nedokážu zvednout na severní straně. Po chvíli trápení a dohledávání stoupáků to prostě posílám dál. Tam je to ještě horší a alespoň se mi daří přistát na JV ve stráni. Jdu asi dvě hodiny do kopce podél lanovky. Daří se mi odstartovat a také vytočit. Super, letím dál! Za ty 2 hodinky šlapání jsem se trochu propadl startovním polem, ale to se prostě stává. Tady u Matterhornu to docela znám z předchozího X-Alpu, kdy jsem dělal supportera. Letět ale musím kvůli větru po druhé straně údolí. Dalo se to ale zvládnout a letím spolu s Rakušanem Stephanem Gruberem. Otáčíme sedmý

otočný bod Matterhorn. Vzpomínám hlavně na svůj první alpský výstup s kamarádem na tuto veleslavnu horu. Stephana mám na dohled a v podstatě zkouší skočit směrem na západ přes ledovce. Nedaří se mu to a setupný proud ho sesadí ze 4200 do asi 2800 m. Říkám si, že to prostě nemůžu dát, letět přes čtyřtisícové vrcholy a ledovce proti větru. Rozhoduji se z informací, které mám, a také kvůli bezpečnosti letět stejnou cestou zpět do hlavního Rhónského údolí. Bohužel se později ukazuje, že to byla asi největší taktická chyba závodu. V hlavním údolí totiž fouká určitě přes 40 km/h i ve výšce. Takže mě to nepouští ani trochu proti větru a zbytek dne a hlavně téměř celý další den jdu pěšky.

Den 9

Vyrážím v 5. Nálada v týmu není úplně nejlepší. Čeká mě náročný pochod neskutečně dlouhým údolím. Naštěstí mě hlavně a Denny a Martin psychicky podporují a celkem to jde. Po poledni supporteré rozhodují zkusit odstartovat z Verbier a letět, co nejdál to půjde. Dostávám se nad vesnici Verbier a později zjišťuji, že bohužel příliš letět nejde a spolu s Kostou nás to sejme hned pod start do údolí. Protože jsem tak trochu našťvaný, tak spíše běžím směrem na Martigny. Pak mě ale přichází podpořit nějaký místňák a nabízí mi pivo. To během indiánského běhu piji a později už se mi moc běžet nechce. No zkrátka ten den dávám celkově 67 kilometrů po svých. Na noc se dostáváme do kempu u městečka Trient. Dozvídám se, že Christian Maurer právě dorazil do cíle. No jo, je to borec. Má to nachozené a nedělá nic

jiného. Ale přeji mu to! Počtvrté vyhrál. Pro náš tým to znamená, že pokud se chceme dostat do Monaka, máme na to ještě tři a půl dne a jeden Night Pass. Zítra má být slušné počasí na létání, všichni v týmu jsou natěšení, že zas poletím. Máme dobrou výchozí pozici a jsme průběžně patnáctí.

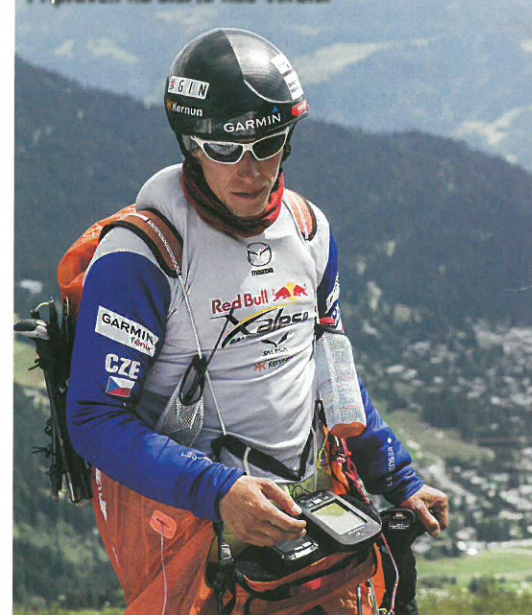
Den 10

Uvědomuji si, že dostat se do Monaka je stále možné. Dneska je taktika jasná: nejdřív slet do Chamonix a poté co nejdále do Annecy, kde jsem na jaře potrénoval v hike & fly závodu.

Brzy ráno vstáváme a s čelovkou vyrážím do kopce do takového sedla nad Chamonix. Tam za ranního slunce v 6:30 vybaluji padák a na čelní start mastím do Chamonix. Tyhle ranní sletíky jsou příjemné. Dávám si ruce do kokonu a jen tak si kloužu a koukám kolem. Přistávám v Argentiere a po svačině zase jdu nahoru na startovačku nad Le Flégère. Tam se setkáváme s Kostou, Pavlem Faronem a Stephanem Gruberem. Po pár problémech, kdy se propadám mezi kameny, všichni odstartujeme a ve vzduchu se ještě setkáváme s X-Alps pilotem a s mým kamarádem Nelsonem de Freymanem. Let pěkně utíká, šlapeme minimálně půl speedu furt. Pamatuju se, jak ho doháním na jednom přeskoku, když šlapu plněj a on pouze půlku a pokynu mu. Jsme od sebe tak 30 metrů a smějeme se. Za nedlouho dostávám od organizátorů SMS, že u otočného bodu u Annecy fouká velmi silný vítr, a že máme být velmi opatrní při přistání. Všichni čtyři se dostáváme k Annecy nad startovačku, kde musíme přistát (tzv. Top Landing) a podepsat se. Nechám všechny tři piloty před sebou a všichni přistáváme v drsném rotoru za startem s větrem v zádech.

Na startovačku přicházím s kvěťákem a naproti mi běží moje supporterka - ses-

Připraven na startu nad Verbier

Den 12 - Faron se snaží zvednout. Já dávám hike&fly

tra Denisa, která mi dává nějaké to jídlo, pítí atd. Na startu podle mého zbytečně dlouho čekáme a za 15 minut startujeme a letíme dále směrem na další otočný bod - Monako. Máme to asi ještě 250 kilometrů vzdušnou čarou. Letíme společně i s Kostou, který počkal ve vzduchu, a volíme severnější cestu přes Albertville. Kilometry slušně ubíhají, já se držím vzadu a spíše nechávám kluky před sebou. Toho také později využiji, když se dostávám více na jih ke kopci La Chéval Noir a přistávám ve výšce 2200 metrů. Dál už to nějak nejde. Popojdu za zebro se švédským pilotem a tam naštěstí nacházíme start. A tak ve 20:00 můžu ještě popoletět. Jde to úplně

neskutečně a podél svahů se zvedám až do 2850 m. Krásně kloužu a přizvedám se a s větrem v zádech mastím dál. Je mi jasné, že tímto letem doháním další piloty. Přistávám v silném údolním větru na silnici a mám co dělat. Pomalu sbalím a čekám na další plán. Zapíchnem to tady u Saint-Jean de Maurienne a zítra to krásně vyjde na další start. Ten den jsem uletěl něco kolem 130 km. Do Monaka už to máme „jen“ 185 kilometrů a jsme průběžně dvanáctí.

Den 11

Ráno jdu 1600 metrů převýšení na kopeček v lyžařském areálu Les Karellis. Krutý závěr jde se mnou Denisa a nese mi pár

potřebných věcí, které ale nejsou v povinné výbavě. Na startu se opět setkávám se skupinkou pilotů. Let ale společně neletíme, každý volí jinou stopu a ani společně nestartujeme. Podmínky jsou náročné. Ve výšce fouká celkem svižný vítr, ale nic hrozného. Přeskakuji údolí řeky Gusiány a dotočím 4300 m, což je nejspíš můj výškový rekord. Jde to dobře. Snažím se vyzvedat před dalším přeskokem. Moc to ale nejde. Skáču s menší výškou a zjišťuji, že tady zase neskutečně fouká proti a jsem v rotoru. Přistávám ve výběhu pro krávy a rozhodnu se, že zkusím dojít na druhou stranu kopce na návětrnou stranu. Za chvíli jsem tam a zjišťuji, že fouká opravdu hodně. Nejdřív si říkám, že snad půjdu dolů pěšky, ale později padne rozhodnutí letět. Ten silný vítr na kopci je hodně popoháněný termikou, a tak ve vzduchu to není tak hrozné. Jsem ale stejně hodně vystrašený a v podstatě boj s větrem vzdávám sletem do údolí. Zbytek dne jdu pěšky a supporteré mě maximálně podporují, nálada v týmu je dobrá do Monaka nám totiž v sedle Les Claux večer zbývá už „jen 107 km“. Máme na to ještě 1,5 dne plus jeden NightPass. To musíme dát!

Den 12

„Dobré ráno!“, slyším v 4:30. Naše ranní rutina začíná. Dojdu do sedla a vylezu asi 200 výškových metrů o trochu výše. V 5:50 rozbaluji padák na morkou trávu od rosy. Připravený na start s áčkama v ruce počítám na hodinkách sekundy, kdy už můžu letět. Letět se totiž na X-Alpu smí až od 6. Padák zašustí přesně na čas a ranní sletík si užívám a ladím klouzák. Přistávám bez otočky mírně

s větrem v zádech na silnici, protože všude kolem jsou totiž dráty. Další výšlap mě čeká na Pointe de Cotte Belle. Tentokrát jdu sám a startuji kolem 10:30. Je to krásně nafukovaný JV kopec. Dál se mi letí dobře, ale zase ten vítr sílí, tentokrát od jihu. Zalétnu si do rotoru, odkud bych mohl sletět akorát tak do údolí. Jemně přistávám v šotolině. Sbalím padák a jdu na návětrnou stranu. Cestou doslova lezu po skalách. Supporteři mě motivují po vysílačce. Odstartuji na návětrné straně, kde duje jak blázen. Letím chvilku proti větru a přizvedávám se. Posléze se rozhodnu přeletět údolí tak, abych letěl po západních stěnách. A to se ukazuje jako dobrý nápad. Mastím po západních žebrech, sice fouká proti, ale krásně to nosí. Pod sebou za chvilku vidím jen zalesněné údolí bez jakékoli možnosti přistání a do vysílačky slyším, že dole v údolí fouká „jak slonovi ze zadku“. Dostávám se z nejvyšších hor. A přede mnou už pouze menší a menší kopec. Vidím moře!!! To musím dát, vždyť mám dneska ještě ten nightPass. Letím dál a snažím se už jen co nejvíce přiblížit k cíli. Musím stále níže a níže, kvůli omezeným prostorům TMA nade mnou. Přelétám opět další údolí, kde se prostě nedá přistát. Na druhé straně jsem už hodně nízko.

Maximální radost - dokázali jsme to!

Náš šťastný tým po vyhlášení

Vpravo z kopce mám jen dráty - podletět je, nebo nadletět? Nakonec se rozhodnu přistát na tak 15x15 metrů holém kopečku. Jinde to nejde. Jedna zatáčka, druhá, finále. A hle! Stoupák ☺. Beru ho a dostávám se přes další hřeben. Už jen 15 kilometrů vzdušnou čarou. Kde ale přistanu? Nakonec vyhrává dětské asfaltové hřiště obehnané dráty. Balím padák v tělocvičně, kam mě místní pouštějí. Batoh na záda a po silnici běžím

směr Peile – cíl nad Monakem. Potkávám se supportery, kteří mi vysvětlují, že mě nelze po silnici autem stíhat. Dostávám vodu a informace o soupeřích. Zjišťuji, že mě ještě může někdo předehnat, tak běžím

z kopce pod kopec Peile. Poslední výšlap si teda v tom neskutečném vedru bez vody moc neužívám. Potkávám se supportery už jen poslední kilometr od cíle. Kosťa a Denisa jdou se mnou. Martin řídí auto. Do cíle na kopec Peile těsně nad Monakem se dostáváme v 21 hodin! Neskutečná euforie a slzy byly taky. Těžko to popsat, prostě asi poctivě zasloužená odměna. Dáváme rozhovory, voláme domů a podobně. Dokázali jsme to! Dokončili jsme závod na 12. místě. Jsme o to více rádi, že jsme první český tým, který to dokázal. I když nutno říci, že jsme měli více času na to se do Monaka dostat. Další den ráno dáváme s Kostou už jen závěrečný slet a řekl bych, že si to náležitě užíváme. Večer závěrečná RedBull párty, vyhlášení a bylo to. To co jsme si vysnili, se nám splnilo.

Na závěr bych chtěl poděkovat rodině, fanouškům a samozřejmě také sponzorům. Bez vaší podpory by to nešlo. Letu zdar a zas někdy pod základnou! ■

BEZPEČNĚ - KOMFORTNĚ - RYCHLE

PRODEJ SPORTOVNÍCH A ULTRALEHKÝCH LETADEL

WWW.OK-BASE.CZ

DRÁSOV 201, 261 01 PŘIBRAM - LETIŠTĚ,
E-MAIL: LADISLAV.KUDEJ@OK-AVIATION.CZ
GSM: +420 724 203 408, TEL: +420 318 690 644

OK-AVIATION-BASE

FBO facility:
Airport Pribram LKPM, Czech Republic
N 49°43.2 E014°06.0
Elevation 1529 ft, RWY 06-24, info 118,75 MHz

Vytočila vás nespravedlnost?

Braňte se!

Nemusíte si nechat všechno líbit.
Pomůžeme vám za vaše práva bojovat.

S Pojištěním právní ochrany vám poskytneme právní pomoc a uhradíme za vás náklady na advokáta a na soudní řízení v případě, že vás chtěl někdo podvést nebo vás obvinil z nějakého nedbalostního trestného činu.

Baraka paragliding SCHOOL
HODKY 56 • 463 43 Světlá pod Ještědem • tel: 603 472 296

Expedice MAROKO únor - březen 2016 All inclusive od 15.500 Kč!!!

- Pojedte si s námi zalétat do špičkových oblastí, kde sezóna teprve začíná!
- Termín: 14denní výpravy dle dohody. Možnost individuálních termínů.
- Úbytování, doprava, průvodce - vše zajištěno! Pojistka LAA platí! veškeré informace o těchto, ale i dalších akcích naleznete na našem webu: www.pgbaraka.cz

www.pg-shop.cz/kena

Za létáním do Keni se zkušeným průvodcem! jemtt

Tomáš Ledník a Mirek Volný

9.1.2016 - 20.1.2016 a 21.1.2016 - 31.1.2016

start v 7 ráno? svahovat první bubliny? čekat na 6+ stoupák? potochit v lednu s kámošem? kumulostrada 4500mm? mít večer 200PT, 130Fai?